

VEČEŘE PÁNĚ

MARTIN K.

(Burnet, Texas, prosinec 2016)

Bože, moc Ti dnešního večera děkuji za toto shromáždění. Děkuji Ti, Pane, za to, že pracuješ v našich srdcích. Shromáždili jsme se s očekáváním, že budeš jednat s našimi srdci, protože se Ti chceme poddat. A tak když se náš společný čas na této konferenci chýlí ke konci, modlíme se, Hospodine, abys nám pomohl, abychom odešli změněni. Abychom mohli odjet se zkušeností s Tebou, s tím, že ses dotkl našich srdcí a žes nás uschopnil dělat to, o čem jsme slyšeli.

Pane, děkuji Ti za Tvoji přítomnost, protože Ty jsi věrný. My jsme tak neohrabaní ve své chůzi s Tebou, a Ty přesto, na základě naší touhy se s Tebou setkat, přicházíš. Děkuji Ti, Pane, za to, kým jsi. Žehnáme Tvému jménu. Amen.

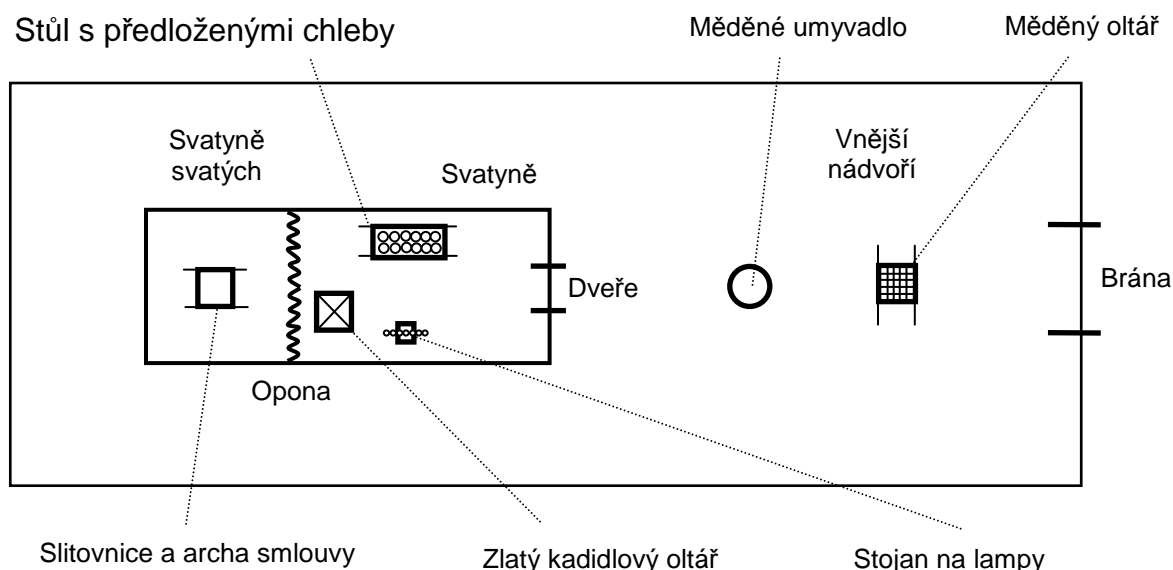
Rozumím tomu tak, že byste rádi uzavřeli tento čas, tuto konferenci, večeri Páně. Souhlasím, že je to vhodné. Je to velmi dobrá myšlenka a bratří zde ji přijali jako instrukci od Pána. Věřím však i tomu, že večere Páně není nějaký náboženský úkon. Něco, co bychom dělali proto, abychom lámali chléb a pili víno – bez řádného porozumění. Máme nicméně ještě čas, abychom se na lámání chleba, na večeri Páně podívali, a následně se účastnili večere Páně s větším porozuměním. Amen. Protože všechno, co nám Bůh řekl, abychom dělali, má určitý symbolický význam a to, co je za tím, je mnohem silnější než sama ta věc.

Pokud dovolíte, podívám se do Bible. Začnu koncem, tedy Ježíšem, protože Ježíš byl ten, kdo lámal chléb. Hned se k tomu vrátím, ale chtěl bych zdůraznit, že Ježíš lámal chléb s dvanácti apoštoly. Všichni tam byli s Ním.

Víte, když čtete Bibli, všimnete si, jak neuvěřitelně je Bůh precizní v každém detailu, v každém aspektu slova. Rád říkávám: „Jestliže Bůh neexistuje, přiveďte mi toho, kdo napsal Bibli, a já ho budu uctívat.“ Amen. Protože je nemožné napsat šedesát šest knih, ve kterých sedí

veškerá historie, každý maličký detail, každé číslo, symbol, a všechno to do sebe zapadá. Amen.

Ježíš měl tedy večeři Páně s dvanácti apoštoly. Mohli bychom zde mluvit o detailech a možná se k nim jednou dostaneme, ale teď bych se rád podíval na stánek:

O druhém kroku ve stánku už jsme na konferenci mluvili – jedná se o křest. O křtu a myšlence ponoření bychom mohli mluvit celý týden. Nicméně Pán nám tentokrát dal na srdce křest do Krista, čímž rozumíme křest do těla Kristova. Amen. To znamená být ponořen, ve smyslu, že už nejsme sami za sebe, ale jsme Tělo. Bůh nás nikdy nenechá, abychom to dokázali sami, abychom si žili jen sami, abychom sloužili sami. Amen. Vždy s námi bude chtít přebývat jako s celým Tělem.

Pokračujeme dál a vstupujeme do svatyně. Znovu bychom mohli celý týden mluvit o každém nábytku a každém symbolu, který zde vidíme. Já bych se rád zběžně dotkl stolu předložených chlebů. Asi víme, že stůl předložených chlebů mluví o sycení se na Kristu. Mluví ale také o lámání chleba. Mimochodem mluví právě i o večeři Páně. Takže jestli hledáte ve stánku večeři Páně – tady ji máte. Nebyl by to Bůh, kdyby těch chlebů byl jiný počet než dvanáct. Amen. Proč tu máme dvanáct bochníků? Samozřejmě víme, že je to dvanáct chlebů jako dvanáct kmenů izraelských. A mimochodem, my jsme Izrael, je to tak? Ano. My jsme Boží lid.

Máme zde dvanáct učedníků, máme také dvanáct chlebů. Trošku jsme se na konferenci dotkli Zjevení 13 a 14, je to tak? Dotkli jsme se 144 000. Amen. Víte, že 144 000 je vlastně 12 x 12 000? Ano. Jestliže máme 144 000, kteří zpívají píseň, najdeme zde i dvanáct. Víte, pokud chceme rozumět Bohu, pokud chceme pochopit věci Nového zákona, musíme jít zpátky a nejprve pochopit, co dělal Bůh už od počátku. Halelujah.

Základní myšlenka je, že se musíme vrátit zpět k Adamovi a porozumět některým vlastnostem, které v něm máme, se kterými Bůh musí jednat. Proč se věci dějí způsobem, kterým se dějí, a o co Bohu jde.

Jedna z věcí, pokud se bavíme o těle Kristově a pokud se bavíme o tom, že jsme Tělo – je i nutnost položit svoji image. Amen. To znamená, že chcete-li být součástí Těla, nemůžete zůstat sami sebou. Je to těžké, musíte se vydat, musíte zemřít. Musíte zemřít, abyste se mohli stát Tělem. „Pokud zrno nepadne do země a nezemře, samo zůstává.“ Amen. Nemůžete zůstat tím, kým jste. Nemůžete si trvat na tom, co se vám líbí, zachovat si stejné prostředí zevnitř i zvenku a zároveň být součástí těla Kristova. Pokud to učiníte, zůstali jste sami. Možná jste mezi lidmi. Můžete být uprostřed shromáždění, ale přesto zůstáváte sami.

Víte, moje manželka je z vesnice a já jsem z města. V České republice máme místy komunistickou architekturu, což je jinými slovy velký šedý blok paneláků. Je to ta nejošklivější věc, kterou si vůbec dokážete představit, co se architektury týče. Ale lidé z vesnice, jako moje žena, měli vždy, když se na ten velký panelákový blok s okny po celé stěně podívali, z nějakého důvodu pocit, že musí být krásné tam bydlet. Každý zná každého a všichni tam žijí společně. Omyl! Neznáte ani své nejbližší sousedy. Nevíte, co je to za lidi. A tak můžete být uprostřed společnosti, uprostřed církve, můžete být mezi lidmi, a přesto sami. Amen.

Ale to není to, co Bůh zamýšlel. To není záměr, který pro nás má. On chce, abychom byli Tělo. Tělo, které dokáže cítit, které je schopno rozumět, které je citlivé. Věřím, že je to něco, co se musíme naučit v sobě vytvořit. Mít určitou citlivost a cítit bolesti druhých. Potřebujeme schopnost dívat se na věci z pohledu někoho jiného. Amen.

Víte, když Adam zhřešil a Bůh ho konfrontoval s jeho hříchem, co udělal? „Hodil Evu přes palubu!“ Amen. Hodil Evu přes palubu ještě před tím, než nějaká paluba vůbec existovala. ☺

Někdy nechápeme, proč jsou naše manželky v defenzivním módu. Víte, co myslím defenzivním módem?

Já se ptám: „Kde jsou mé ponožky?“ a odpověď zní: „Víš, já mám spoustu dalších věcí, které musím dělat. A včera jsem všechny povinnosti udělala a tvé ponožky ještě jenom nejsou uklizené v šuplíku. Prádlo je v procesu.“

Když Adam
zhřešil, hodil
Evu přes
palubu.

Tak se na ni tak podívám a říkám: „Já se ptám, kde mám ponožky, a dostanu odpověď: „Já jsem dobrá manželka.““

Myslím si totiž, že už od dob Adama má manželka očekávání, že bude opět obviněna – hozena přes palubu. Jakmile se totiž objeví nějaký problém, Adamova (v tomto případě mužská) přirozenost viní manželku (a Boha). „Žena, kterou jsi mi dal, mi dala jablko, abych jedl.“ Amen.

Základní myšlenka je, že všichni (a to i ženy) máme Adama, Adamovu přirozenost. Místo toho, abychom řekli: „Promiň,“ a místo toho, abychom se k věcem/hříchu postavili čelem, máme tendenci okamžitě obviňovat někoho jiného.

Znáte to. Jdeme do církve, věci se nedějí správně a my se rozhlížíme: Kdo tu nedělá dobře svoji práci? Doma něco neklape a hned se dívám kolem. Mluvíte s dětmi a ty jsou tak rychlé honem přehodit vinu na někoho jiného. Někdy se mi stane, že se manželky zeptám jednoduchou otázkou. Omlouvám se, mám matematické přemýšlení, a tak někdy mé otázky nemají opravdu žádné emoce, jsou to prosté černobílé otázky.

Reakce mojí ženy občas je: „Myslíš, že je to moje vina?“ A já se dívám: „Tvoje vina? Já se nebavím o žádné vině.“

Ale víte, toto je v nás zakódované. Podstata Adamovy přirozenosti je proti tělu Kristovu. A nemůžeme v těle Kristově spolupracovat, dokud nad ní nezmůžeme vítězíme.

A teď mi řekněte, jaký je opak? Adamova přirozenost by hodila Evu přes palubu. Takže jak je to správně? Jaký je opak? Ne, není to jen neházet Evu přes palubu. To není pravý opak, to není dostatečné. Opakem je: „Odpusť jim, protože nevědí, co činí.“ On je dokonalý, my jsme zhřešili. A nejen, že nás nehodil přes palubu. On za nás visel na kříži. Toto je

„antiadamovská“ přirozenost, chcete-li. Anebo lépe řečeno, toto je Kristova přirozenost. Víte, co myslím?

Kristův příběh je pravý opak. Není to tak? Ježíš neudělal nic špatného. Není to tak, že by přišel za Otcem a nic Ho to nestálo. Nejenže visel na kříži a krvácel, protože jsem tam měl viset a krváčet já. On tam byl nahý, ale to já jsem tam měl být nahý. On tam byl vysmíván. Jestli si myslíte, že kolem byli lidé z církve a rozuměli tomu, co se děje – ani náhodou. On byl zavržen. Všichni kolem si mysleli, že je zločinec. Nevěděli sice přesně, co vlastně provedl, ale mysleli si, že je zločinec, protože tam visel mezi zločinci. To je potupa. My si chceme udržet svou image, my si chceme cosi zachovat...

Ale On šel a řekl: „Já jsem ochotný položit svou image.“

Víte, my se rádi ženíme a vdáváme. Máme rádi svůj život. Ale On to pro vás všechno položil, pro mě. Schopnost mít ženu, děti, všechny tyto věci On položil.

Řekl: „Já tě mám tolik rád, že jsem ochoten se vrhnout přes palubu místo tebe.“

Dokonce Jeho Otec... Ano, On všechno protrpěl, tělo, bolest, ale to dokáže vydržet i vojáci nebo jiní stateční lidé. Já to nijak neshazuji, neříkám, že to bylo málo. Ale ta nejhorší věc se týkala Jeho Otce. Jeho vztah s Otcem byl úplný. Neudělal nic, dokud neviděl, co činí Jeho Otec v nebesích. Amen. Každou minutu, každou vteřinu byli spojeni, On dělal přesně to, co viděl dělat svého Otce. A přesto to byl Jeho Otec, který se od Něj odvrátil. To bylo peklo.

Otec se na Něj ani nemohl podívat, řekl: „Ty sám jsi teď hřích, ani podívat se na tebe nemůžu.“

Jejich vztah byl přerušen. My nechceme, aby se náš vztah s Bohem přerušil, snažíme se ho udržet. Ale Ježíš byl ten, kdo to podstoupil. Šel za nás do pekla. Rozumíte, co tím myslím?

Pokud chceme být tělem Kristovým, skutečným tělem Kristovým, musíme změnit svou přirozenost. Rozumíte mi? To není jen o dnešním večeru. Je to o praktických každodenních věcech. Když dnes spolu půjdete domů, když se ráno probudíte, když vám někdo bere polštář. Často existují tyto malé hádky mezi dětmi, protože tenhle nedělá toto nebo dělá tamto. Znáte to, všechny ty maličkosti. Nebo ve shromáždění,

když se nám spolu nedaří. Budeme schopni se obětovat a položit svůj život za druhé? Anebo jsme rychle připraveni hodit někoho přes palubu?

Každý z nás je narozený z Adama, je to tak? Všichni, všichni máme tuhle přirozenost. Podívejme se na Adama a pojďme k jeho další generaci. Adam měl dva syny, Kaina a Ábela. Oba obětují, chci říct uctívají. „Chodí do církve, do obecnství.“ Oba přinášejí oběti. Kain obětoval, ale dělal něco, co nebylo v Božích očích správné. A Bůh jeho oběť nepřijal.

A co v těle Kristově, co byste měli udělat? Jít za bratrem a říct: „Vidím na tobě pomazání. Vidím, že je od Boha. Ukaž mi, v čem to je! Rád budu činit pokání, změním se. Chtěl bych se od tebe učit.“ Takhle nějak by to v těle Kristově mělo fungovat.

Ale co v Adamovi? Zabijete svého bratra. Zabijete jej s myšlenkou: Je mojí konkurencí. Funguje mu to. Když se ho zbavím, Bůh možná přijme mě.

A Bůh volá: „Kde je tvůj bratr?“

„Jsem snad strážcem svého bratra?“

Zjevně ne, měl bys však být. Takový tedy máme postoj. To nás brzdí. Věřte mi, jestli nad tímhle nezvítězíme, lámání chleba nám nepomůže. Naopak, bude důkazem proti nám, jelikož se zavazujeme k věcem, které pak nedodržíme. Pro tělo Kristovo je charakteristické, že chceme-li jít dál, musíme být pokřtěni do těla Kristova. Musíme být ponořeni do mentality pokládání života jeden za druhého.

Téměř nikdy vám nemohu doporučit, abyste šli na něco do kina, ale tentokrát k tomu mám příležitost. Nevím, jestli se ten film ještě hraje v kinech, ale je to poměrně čerstvé. Šli jsme jako obecnství do kina. Název filmu je Hacksaw Ridge – Zrození hrdiny. Je o bratru, který odmítá nosit zbraň. Nechci vyprávět detaily, ale v zásadě (mimochodem je to příběh podle skutečné události) je druhá světová válka, jsme na Okinawě v Japonsku. Probíhala tam bitva a v ní byl mladík, který věřil, že má do této války jít, aniž by měl zbraň – kvůli své víře (adventista sedmého dne). Je nepodstatné, zda byla jeho víra dobře. O to tady teď nejde. Věřil, čemu věřil. A tak zaprvé šel do války. A zadruhé poslechl Boha podle své víry. Byl všemi kolem vysmíván. Myslím tím jeho jednotku. Snažili se vypudit jej z armády atd. Ostatní vojáci ho zmlátili na

ubikaci. Mnohokrát mu nabízeli propuštění domů. Byl soud a on jej vyhrál. Dovolili mu zůstat v armádě beze zbraně. Tohle všechno vydržel.

Když dorazili nakonec na bojiště, vše se změnilo. Až na bitevním poli poznali, kým ve skutečnosti je. Pracoval jako medik. Vojáci začali bojovat s Japonci. Abych to celé zkrátil, všude kolem kulky jen pršely

Budeme schopni
se obětovat
a položit svůj
život za druhé?

a umíralo velmi mnoho lidí. A uprostřed toho všeho byl on. Je spousta svědectví o tom, jak vyšel do pole a bez ohledu na střelbu odtahoval zraněné do bezpečí. Stal se tím pověstným. Nakonec se armáda přesunula až k Hacksaw Ridge. Jedná se o strmý hřeben, na který se museli vyšplhat. Snažili se dobýt japonská postavení, nakonec však k večeru, po vší palbě, se museli stáhnout do bezpečí. Když se pak znovu shromáždili a spočítali ztráty a raněné,

nemohli jej najít. Domnívali se tedy, že je mrtev. Ráno ale zjistili, že po celou noc v neustávající palbě tahal na svých zádech jednoho zraněného za druhým z bojiště. Nakonec byl téměř na hranici svých sil. Zachránil všech sedmdesát pět zraněných, neuvěřitelné číslo. Mimochodem, byl jedinou neozbrojenou osobu, která obdržela z rukou prezidenta Trumana nejvyšší americké vojenské vyznamenání, medaili cti.

Pokládání svého života – to je přesně to, o čem tady mluvíme. Díky této zkušenosti se jeho jednotka rozhodla, že už bez něj nikdy nepůjde do útoku. Takové vážnosti a úctě se mezi všemi těšil. Nakonec byl při jedné záchranné akci postřelen, odnášeli ho z bojiště, po cestě však uviděl někoho, kdo měl vážnější zranění než on sám.

Řekl: „Nechte mě tady a odneste nejdříve tady toho kluka, má těžší zranění.“

Pro jeho naléhání jej poslechli. Během doby, co čekal, byl ještě dvakrát střelen, sám se doplazil do tábora a tam zkolaboval.

V nemocnici ho dávali dohromady a chystali se jej poslat domů. Zjistil ale, že nemá svou Bibli. – „Ztratil jsem svou Bibli.“

A tihle vojáci, kteří nemají žádnou úctu k Bohu, aspoň většina z nich se posmívala jemu i jeho Bohu, když zjistili, že ten kluk, který byl mezitím přesunut do USA do nemocnice, ztratil svou Bibli, vydali se ji hledat. Dané místo bylo již mimo nebezpečí japonského útoku. Jednotky

dostaly příkaz hledat jeho Bibli. Víte, co tím chci říct? Vyjádřili tak úctu k němu i jeho Bohu. Tahle kniha mu byla vzácná, a tak poslali jednotky prohledat bojiště. Všude tam byl naprostý zmatek, mrtví lidé, krev. A oni hledají malou Bibli. Našli ji. Poslali mu ji do USA.

Proč to zmiňuji? On měl zjevení Krista. Nezájímá mě, jestli byl pouze na „vnějším nádvoří stánku“, adventista, možná dokonce ani nepokřtěný Duchem svatým. To je malá věc. Nyní, když je s Pánem, Pán sám jej naučí zbytek. Možná nás tu a tam navštěvuje a povzbuzuje slovy: „No tak, chlapi.“ Na druhé straně se od nás také učí věci, které neměl šanci se naučit. Celý koncept toho, o čem mluvím, je o schopnosti položit svůj život jeden pro druhého.

Pokročíme nyní k Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi. Bratři zde v Texasu mě oslovili, jestli bych dnes večer nemohl přinést slovo na téma večere Páně.

Ptal jsem se: Pane, co Ty na to? Pán mi připomněl celý příběh Jákoba – Izraele a dvanácti bratří. Jen se podívejte, jak nám byl Jákob v mnoha ohledech podobný. Máme Jákoba a jeho bratra Ezaua. My všichni jsme bratři. Nedaří se nám vítězit nad mentalitou sváru. A přitom ji musíme porazit, chceme-li být Božím lidem. Jákob byl jedním z těch, kteří touží být prvorozenými, a to je zcela v pořádku. Jákob o to ale usiloval po svém, přivlastnil si prvorozenství svého bratra a nedovolil Bohu, aby to pro něj udělal.

Zkraťme to, potřebujeme se posunout dále. Jákob nakonec odešel pryč z domu. Putoval velmi daleko. Nedokázal být se svým bratrem, protože se bál, že jej bratr zabije. Víte, na co myslím? Jsme stejná rodina. V té době nemnoho lidí znalo Pána, ve skutečnosti téměř jen tato rodina. A tak byli jen dva, Jákob a Ezau, a dokonce ani dva bratři nedokázali zůstat spolu. Nyní Jákob utíká, odchází k Lábanovi a jeho rodině, Lábanovi a Bathuelovi. Bathuel byl otcem Rebeky, Lábanovy sestry. Celé ty roky si nebyl jistý tím, co Ezau dělá. Co si o mně asi myslí? říkal si. Víte, jsme izolovaní ve svých malých světech. Ve svých světech uprostřed společenství. Úplně přesně nevíme, co si o nás náš bratr myslí. Víte, načarážím? Řekl bych, že mě úplně nemusí, nemá mě rád..

Myslím, že to je často jeden z našich problémů. V církvi i ve svém vlastním životě se s tím setkávám a dostávám se do potíží. Někdy s lidmi probíráte nějakou situaci a ptáte se jich, jak to vidí, a jste v šoku. Mnozí

lidé jsou uzavřeni ve svých vlastních světech, prožívají zavržení, odmítnutí, nevědouc, co si ostatní myslí. Neumíme se ptát. Na druhou stranu Bůh potřebuje tlak. Bůh potřebuje tlak, aby s námi mohl jednat. Stále máme povahu Adama, která není kompatibilní. Bůh s námi překvapivě jedná skrze všechny možné tlaky.

A tak je Jákob zase s rodinou. Jen si to představte. Přejde a říká: „Mohl bych dostat manželku?“ Ráchel mu padne do oka, že? Lában z toho něco pro sebe získá. Celá ta mentalita je neustálý zápas, a přesto jsou jedna rodina. Mimochodem Jákob, víte co to jméno znamená, že? Podvodník. To je jméno! Ostatně Lában nebyl o nic lepší. A tak se potkají.

Lában říká Jákobovi: „Služ mi sedm let.“

Umíte si to představit? Snad. Pracuje tedy sedm let, je čas svatby. Ráno Jákob zjistí, že se jedná o jinou dceru, o Líu. Podívejte se na to z perspektivy kohokoliv jiného.

Někdy si stěžujeme na své rodiny. Do určité míry se k tomu mohou připojit. Je mi to blízké. Mé zázemí bylo příšerné, co se rodinného života týče.

Jákob však byl s Lábanem a vyženil dvě ženy. Je tam mnoho symbolických věcí, bylo by o čem vyprávět. Vyženil Líu a Ráchel. Amen. Najednou máte dvě ženy, z nichž jednu milujete a nemáte rádi druhou. Víte, nač myslím?

Tohle je zmatek z jakéhokoliv pohledu. Líu snad mohla být šťastná: Fajn, vdala jsem se. Na druhou stranu je ale odstrkována na vedlejší kolej. Jákob si říká: Jsem tu zaseklý. Lában mě nemá rád. Podvádí mě. Mám dvě ženy. Jednu rád mám, druhou nemám, ale i tak jsem za ni zodpovědný. A pak je tu Ezau, který mě chce zabít.

Jak vy byste s tímhle naložili? Jen se na to podívejte. V zásadě to bylo velmi jednoduše řešitelné, pokud by ti lidé měli charakter Krista. Byla to jen jejich neschopnost mluvit, odpustit a položit svůj život jeden za druhého. Mohl to být jednoduchý příběh. Rozumíte? Jednoduchoučký příběh.

Víme ale, jak to pokračuje dál. Nepotřebuji to popisovat do hloubky. Jákob pak měl dvanáct dětí. Víme, že ty děti měly různé matky. Dvě z nich byly manželky a druhé dvě jejich služebné, chcete-li konkubíny.

A teď si to představte. Večeří. Kdo? No třeba Ruben, Simeon, Léví, Juda z Líe s Líou.

„Kde je táta?“ – „Hmm, žije teď vedle. Přejde ve čtvrtek. Je teď s ostatními dětmi.“

„Je tam většinu času a má tam jen Jozefa.“

Mimochodem, po dlouhou dobu tam ani žádný Jozef nebyl. A tak se sváří. Bojují jeden s druhým. V takové atmosféře rostou. Srovnávají se a závidí si. Nikdo za druhého nepokládá život. A v téhle komunitě, mentalitě a situaci se narodí Jozef. Teď si představte všechny ty roky, ty tlaky a věci, které se tam dějí.

Vraťme se ještě o krok zpět k Jákobovi. Jákob už ani nedokázal žít vedle Lábanu. Musel od něj utéct. Ani neřekl sbohem, protože se bál, že ho nějak podvede. Lában se s ním svářil a snažil se ho sedřít z kůže celou dobu. A tak utíká... Lábanova vlastní dcera ukradne otci modlu. Nemorálnost, všude nemorálnost.

A teď se Jákob blíží k domovu. Říká si: Tak, a vracím se k Ezauovi. Přemýšlí, jak to asi dopadne. Vzhledem k tomu, že má v době, kdy přichází k Ezauovi, ještě adamovskou náturu, posílá napřed služebníka na průzkum.

Ten hlásí: „Už se blíží a s ním 400 vojáků.“ – „Jen to ne! Já to věděl, je po mně!“

Pošlu kohokoliv napřed, já půjdu poslední. Hází všechny přes palubu. Víte, jak to myslím? Chci přežít!

Takovou povahu máme všichni. Byl v takovém tlaku! Věřil, že to s Ezauem nedá. Doufal, ale byl zároveň přesvědčený, že to nedopadne dobře. Tenhle stres vytvořil dostatečný tlak k Jákobovu celonočnímu zápasu s Pánem. Pán jej navštívil prostřednictvím anděla, když přecházel potok. Zápasili celou noc.

Znáte význam jména Izrael. Poměrně dlouho jsem si myslel, a ani nevím, kde jsem to slyšel, že Boží princ. Když si to poctivě nastudujete v hebrejském slovníku, v tom příběhu jméno Izrael ve skutečnosti znamená: **ten, který bojoval s Bohem a přemohl Jež**. Proto mu bylo dáno toto jméno. Izrael jsme my. Duchovní Izrael, lid Boží.

Podle adamovského principu posílá Jákob všechny před sebou. Bojuje s Bohem a Bůh mění jeho jméno. My jsme nějak nazváni. Víme, že jsme lidem. Chci říci, Bůh tady nazývá lidem lid, který bojuje s Bohem a vítězí nad Ním. Víte, jak to myslím. Dal nám jméno: Lid, který bojuje s Bohem. Přesně takoví jsme, není-liž pravda? Aspoň já se v tom vidím.

Myslím, že alespoň mě to vystihuje výstižněji než princ Boží. Reálně se jako princ Boží necítím, spíš jako někdo, kdo se pere o svůj život a říká: „Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš.“

Víte, sejdem se tak všichni společně, naše společenství, církev. A nebývá to něco slavného ve smyslu: přicházíme, jsme zcela svatí, víme, kdo jsme, konáme, pomazání plyne atd. Není ten boj skličující? Naše sváry, snaha se něčím prodrat, přemáhání, neohrabanost a tak dále? Jsme lidem, který bojuje s Bohem a říká: „Bože, nepustím tě, dokud mi nepožehnáš.“ Halelujah!

A tak Jákob nakonec změnil jméno, nebo lépe řečeno, bylo mu změněno. Nebylo však změněno jen jeho jméno, ale i jeho chůze. Chodil jinak. Totéž se musí stát i nám. Když se setkáme s Bohem, musí to změnit naši chůzi.

Ráno, když se probudil, řekl už: „Půjdu první.“

Šel před karavanou a očekával, co Ezau udělá. Ezau přichází a překvapivě říká: „Těším se na tebe, můj bratře. Přišel jsem, abych tě objal.“

„Fakt?“

Čekal, že ho Ezau srazí k zemi, nebo něco takového.

„Dávám ti všechny tyto dary. Dávám ti všechny tyto ovce a to ostatní,“ brebentí Jákob ve snaze naklonit si bratra.

Bratr říká: „Mám dost, nech si to. Jsem rád, že jsi zase tady.“

Všechny ty roky... Jen si představte, kdyby tehdy měli Viber nebo Twitter či co, které máme dnes, tak jen napíše: Odpouštím ti, Jákobe, stýská se mi!

A Jákob by byl v pohodě. Víte ale, co by se stalo také? Nikdy by nezápasil s Bohem.

Řekl by si: Bude oslava! Žádný problém, vracíme se!

Pak by se už nikdy nezměnil. Nikdy bychom neměli Izraele. Nikdy bychom neměli Boží lid. Chápete to? Neměli bychom lid, který zápasí s Bohem. Někdy Bůh dopouští, abychom se dostali pod tlak. Kdybychom jen věděli, že druhá strana v zásadě nic proti nám nemá... Věřte mi. Většina věcí, o kterých si myslíte, že oni si myslí, není pravda. Většina. Kdybychom v sobě našli dost kuráže se zeptat:

„Hej, Jime, poslední tři dny ses na mě díval takovým divným způsobem. Děje se něco? Mám špatně košili?“

„Co??“

„Nemusíš mě, že? Minule jsme se nestavili u vás ve Freeportu, jak jsme slíbili. Nebo co v tom vězí?“

Jim opáčí: „O čem to mluvíš?“

„Myslím tvůj pohled! Díváš se tak nějak vyčítavě, zdá se mi.“

Víte, my se nikdy nezeptáme. My si to nějak vyložíme. A tak žijeme ve svých malých vězeních. Ve vězeních, která nemůžeme opustit, protože ten druhý proti mně něco má. Vezměme si z toho určitým způsobem ponaučení a zápasme s Bohem o vysvobození.

Také se ale můžete rozhodnout a říct: „Nemůžu ho přimět, aby mě miloval. Můžu ale milovat jej!“

Tohle můžete udělat vždycky.

Vraťme se k Jákobovi. Má svých jedenáct synů – Benjamin se ještě nenarodil. Nevím, jak byli staří, ale představuji si je jako děti. Ráchel se narodilo dítě a všichni jej nesnáší. Kvůli všem těm letům tlaků a „moje máma, tvoje máma, má část rodiny, tvá část rodiny“. Je to jako tlakový hrnec. Vře to a vře to, vztahy a všechny ostatní věci. Vidíme tam spoustu tlakových hrnců.

A pak tu máme Jozefa. Dostane od otce plášť a Bůh mu dá sny. To už bylo příliš. To nezvládli, nebyli toho schopni. Jejich povaha byla totiž stále adamovská, bojovná a vražedná.

„Jozef je můj problém, musím ho zabít.“

Znáte to – nenávisť, celý ten koncept: nechte mě, ať ho zabiju, zničím, on je můj problém. Když se ho zbavím, budu se mít dobře.

Kolik asi bylo Rubenovi, Lévímu a Judovi v té době? Jak byl starý Jozef? Bylo mu sedmnáct? Určitým způsobem byl ještě dítě. A bratři... Myslím, že to vzalo nějaký čas, než se všichni ostatní narodili. Můžu říct, že Rubenovi bylo tak čtyřicet? Nebylo mu osmnáct, že? Ani dvacet dva či pět. Nebylo mu ani třicet. Byl to člověk ve středním věku asi jako já.

Chlapec v plášti přichází a oni si šeptají: „Zabijme ho!“

Proč? – Žárlivost.

„Táta ho miluje nejvíc – zbavme se ho!“ „Je to jedináček...“

Jinými slovy, vůbec nebyli citliví. Nebyli se na to schopni podívat z pohledu Jáкова či Izraele, chcete-li. Rozumíte? To je i náš problém.

Nedávno jsem viděl film Norimberský Proces. Byl to film o konci druhé světové války a Norimberském procesu. Zrovna toto léto jsme se s rodinou vydali na malý výlet do Norimberka a všechno si tam prohlédli. Díky tomu jsme se podívali i na film.

V tom filmu se ptali, kladli si otázky, snažili se definovat zlo a přijít tak na to, jak je možné, že celý národ podlehl Hitlerovi. Víte, nepřekvapuje mě až tak Hitler. Že máme jednoho, s prominutím blbce, nebo třeba dva, tři... to se dá pochopit ... jak je ale možné, že ty věci páchal celý národ? A tak se snažili v tom filmu definovat zlo. Ptali se, jak je tohle možné? Co chybí? Procesu se účastnil také jeden žid, lékař, a ten na samém konci řekl takovou definici: „Myslím, že vím, co je zlo! Je to neschopnost cítit bolest druhého člověka.“ Myslím tím neschopnost podívat se na to z úhlu toho druhého. Něco ti působím. Něco ti působím, bratře. Kdybych cítil tvou bolest, nemohl bych to udělat. Chápete?

Zpět k Jákovovi. Jozefovi bratři se nestarali, jak se bude cítit jejich táta, Jákov. Měli zcela adamovskou přirozenost. Vůbec nebyli schopni cítit jeho bolest. Vůbec. Nedokázali se také vcítit do toho, jak je asi bráchovi Jozefovi. Jen se na to podívejte z jeho pohledu. Je ještě dítě, žije s Ráchel. Táta ho miluje a chrání jej. Bratři ho nemají rádi. Touží s nimi být, možná se jim dokonce touží vyrovnat, vzhlíží k nim. Táta mu to ale nedovolí. Dělají všechnu práci, zatímco on je doma. Jákov ho učí všechny potřebné věci. Tlak, tlak, tlak. Oni se však nebyli schopni na to z jeho pohledu vůbec podívat.

Podívá se na tátu: „Tati, můžu se jít za nimi podívat?“

Hledá bratry, zdají se být tak daleko. Jsou dospělí. A tak se ti velcí rozhodnou ho zabít. Ani Ruben nebyl schopen vzdorovat, i když byl nejstarší. Nedokázal jim říct: „Nedělejte to!“ Myslel si, že jej v noci vysvobodí: Shodí jej do téhle studny a já ho možná později vytáhnu. Ruben nějaké svědomí měl.

Co Juda? Měl nápad: „Prodejme ho!“

Bratři, jsem jediný, kdo si to takhle představuje? Dokážete to? Myslím, že plakal, prosil své bratry: „Nezabíjejte mě! Neubližujte mi!“

Jejich srdce byla tak převrácená, zkažená, že nevyslyšeli jeho volání a prosby. Věříte, že je prosil? Prosil je.

Volal: „Neubližujte mi! Jsem váš bratr!“

Byl ještě dítě. Čekalo se, že jej budou chránit. Juda neměl srdce.

Juda je naopak ten, který přichází s myšlenkou. „Proč bychom ho neprodali do otroctví? Přinesme domů jeho plášť a řekněme otci, že byl zabit.“

Z Jozefových pocitů si nic nedělal, nestaral se o to, jak bude Jákovovi a jeho matce. Dokážete si to představit? Víte, moc to neumíme. Zvlášť kdybych si představil, jak táhnu toho svázaného kluka pryč, a on kope, pláče a prosí mě:

„Bratře, neprodávej mě, neubližuj mi!“

Udělalí to. Za kolik? Dvacet stříbrných? Jozef nebyl dokonalá oběť, takže si myslím, že to bylo dvacet, a ne třicet. Ježíš byl třicet.

A tak jej prodali a vrátili se zpět. Otec je zničený. A s tím zničeným tátou tam žijete. Přemýšlel jsem tak nad Judou. Když šel spát, nad čím tak přemýšlel. Ten další den a další den a další den. Myslím-li na Jozefa a jeho příběh, tak jak jej čteme v Genesis, je to velký příběh. Byl ve vězení a léta utíkala.

V mezičase se Juda stěhuje od bratrů pryč. Bylo to tlakem? Nevím. Nezůstal s nimi. Víte to, že? Odešel od nich. Má tři syny. Nejstaršímu Erovi dal za ženu Támar. Ten byl tak zlý, že jej Bůh zabil.

A tak Juda řekl: „Dobrá, dáme tedy Támar druhému bratrovi, je to třeba udělat, aby bylo dáno símě nejstaršímu.“

Símě dáno nebylo. Onan řekl: „Nebudu to dělat.“

Vypustil símě na zem a Bůh jej zabil také.

Teď si Juda pomyslel: Ó ne. Nedělám to s těmi svými syny dobře. Dám-li Támar svému třetímu – co se asi stane jemu?

A tak oklame Támar, říká: „Počkejme, až bude větší...“

Zase celé znova. Jak se Támar cítí? Dvakrát vdova. Ani jednou se nestarám, jak se asi cítí. Zas to všichni známe. Musela ho oklamat. Jde, aby se postaral o své ovce. Potká ji na cestě a neuvědomí si, kdo vlastně je. Šel, navštívil ji a ona udělala, co potřebovala. Samozřejmě otěhotněla.

Juda: „Ať je upálena!“

Ani se jí na nic nevyptával. Takový je náš přítel Juda. To je rodinná mentalita.

Támar musela přijít a říct: „Jsem těhotná s tímto mužem.“

Ó, Ó! „Je spravedlivější než já.“

Přesto mu to stále nedocházelo. Házel všechny přes palubu, já musím přežít! Já, já, já, já – házím všechny ostatní přes palubu.

Pak se Juda vrací a žije se svými bratry. Abych to zkrátil, Jozef v mezičase prožívá svůj život v Egyptě a stává se mocným mužem. Nechci ten příběh procházet, znáte jej velmi dobře.

Jozef je v Egyptě a přichází hladomor. Bůh znovu přitlačí. Bratři putují do Egypta, aby získali pokrm. Tam potkají Jozefa a samozřejmě jej nepoznají. Byl v jiném postavení. Byl nyní mnohem starší, už žádné dítě. A tak přicházejí, chtějí jednat a uzavřít obchod, rovný obchod. Bůh ale napoprvé něco vyhledával, byli obviněni ze špionství a Simeon zatčen. Ne Ruben, i když byl nejstarší, protože Jozef věděl, že Ruben je ten, který se tehdy snažil pomoci. A tak nevsadil Rubena do vězení, což perfektně dávalo smysl. Vsadil tam Simeona, který nepomohl.

Ostatní poslal zpět a přikázal: „Přiveďte svého nejmladšího bratra (Benjamina) sem,“ když zjistil, že má bratra.

Vrátili se domů. Předpokládali bychom, že otec řekne: „Ó ano, běžte.“ Ale on řekl: „Ne, ne, ne.“

Jákob odepsal Simeona – nedovolil jim jít zpět. Dokážete to pochopit? Zase ten strašný chaos. Nakonec však, protože už zase měli hlad, prosí synové otce:

„Nech nás jít. Nech nás jít, ať přineseme jídlo. Ten muž řekl, že musíme přivést Benjamina.“

Teď Juda slibuje otci a říká: „Přivedu osobně Benjamina zpět.“

Představte si Benjamina jen jako další kopii Jozefa, ještě víc chráněnou. Matka mimochodem zemřela při porodu, o to víc má Benjamin všestranné péče. A tak přivedou dítě, přicházejí znovu do Egypta. Jozef uspořádá slavnost a pozve je všechny. Jsou tam. Dává jim zrní, oni mu platí, prosí je, aby předali požehnání svému otci atd. A posílá je pryč. Do Benjaminova pytle je vložen stříbrný pohár. A jdou po nich.

„Proč jste mě okradli?“

„Ne, neokradli!“

„Ale ano.“

Celé je to trik. Jozef je moudrý, moudrý muž. Zkouší je. Jak se zachováte teď? Změnili jste se? A výsledek? Ano, změnil.

Našli pohár u Benjamina. Neukradl ho ale. Amen. Našli pohár a Juda říká: „Dobrá, zadrž nás všechny.“ Jozef říká: „Ne. Jak bych mohl? Vy se vraťte domů, já si nechám jen jej jako otroka.“

Čeká... Co to říkají? Juda po všech těch letech prohlásí: „*Což díme pánu svému? co mluvíti budeme? a čím se ospravedlníme? Bůhť jest našel nepravost služebníků tvých. Aj, služebníci jsme pána svého, i my i ten, u něhož nalezen jest koflík.*“

Jinými slovy říká: „Takto s námi jedná Bůh, protože když nás dítě prosilo, neměli jsme srdce, naše srdce se nepohnula – a tak nám oplácí stejně.“

Po letech, nebo lépe těmi léty Judovo srdce změklo. Juda má nyní Boží charakter.

Říká Jozefovi (ač neví, že je to Jozef, samozřejmě): „Pošli všechny domů, prosím, kvůli otci a Benjaminovi – mě si nech za otroka navěky.“

Vidíte to? Nakonec všechny ty tlaky, které Bůh dopustil a vytvořil, jim pomohly a Izrael může být někým, koho můžeme následovat. Když tohle udělali, Jozef už to nevydržel. Zlomil se a plakal a plakal.

Volá: „Všichni ven!“

Nechal je odejít. Sejmeme si své egyptské ozdoby a mimochodem, do té chvíle k nim mluvil přes překladatele. Chytře. Nyní však s nimi začíná mluvit jejich jazykem.

Udělejte s tím něco, je-li někdo, kdo potřebuje vaše odpuštění, je-li někdo, koho držíte v zajetí, protože s ním třeba nemluvíte.

„Já jsem váš bratr.“

Umíte si představit, co si Juda pomyslel? Všichni bratři? Benjamin? Každý? Pláče, pláče a všechnen dům Egypta to slyší a pak oslava a tak dál.

Mimochodem – co pak měli? Měli oběd, lámali chléb. Pak je všechny poslal domů, ať přivedou Jáka.

Odpusťte mi ten dlouhý příběh, ale jestli chceme přijímat večeři Páně, musíme se rozhodnout – budu jako Juda předtím, nebo Juda na konci? Při večeři Páně, v lámání chleba, když budeme mít na mysli těch dvanáct bochníků na paměť dvanácti kmenů a připomeneme si historii této rodiny, učiníme závazek.

Budeme schopni se zavázat a vyznat: „Chci vysvobodit svého bratra, chci se za něj obětovat.“?

Nebo zůstaneme v prostředí neodpuštění, strachu, vágních vysvětlení, „házení přes palubu“ tak jako Ezau, Jáka a kdokoliv jiný?

„Je vinen.“

„Je to její vina.“

„Je to moje vina.“

Věřím, že o tom je večeře Páně, zvláště když lámeme chléb – dvanáct bochníků. Ježíš tehdy řekl: „Toto je mé tělo, lámu své tělo pro vás. Dělejte to tak, jak to dělám já.“ Dal nám příklad. Neříkal: „Dělejte to na mou památku,“ ve smyslu, jak k tomu v církvích přistupují, když lámou chléb. Protože to dělá Ježíš, děláme to také.

Ano, řekl to, ale je to symbolické, ne snad? Je to symbolické, když řekl: „Dělejte to na mou památku, pamatujte na mě, když to děláte, že já jsem byl tím, kdo šel až na smrt.“

Nezáleží na tom, kdo má pravdu, a kdo se mýlí. O to tady nejde. Nejde o to, kdo je dokonalý, a kdo ne. Jde o to, jestli za tebe položím svůj život. Přijmu ránu? Padne hanba na mě? Tím pohárem je Benjamin, který jej ukradl – nezáleží, že neukradl, Juda to nevěděl. Mysleli si, že Benjamin kradl. Neměl pak ani čas prokazovat svou nevinu. A tak se Juda staví za někoho, kdo je vinen, a říká: „Vezměte mě.“ Kristus dělá přesně totéž.

Daniel, mimochodem, a David, Kristus jsou z kmene Juda, protože to je to nastavení. Víte, Bůh nepovolává dokonalé – povolává lid, který změní svůj charakter. Povolává lid, který odmítne adamovskou přirozenost shazování viny na všechny kolem a obviňování lidí – neodpouštění – nemluvení. Amen. Místo toho řekne: „Půjdeš? Půjdeš místo svého bratra?“

Chceme-li přijímat večeři Páně, udělejme to správně. Amen. Udělejme to pořádně ve smyslu závazku a požádejme Pána:

„Udělej ze mě nového Judu.“ „Učiň mě Kristem,“ ve smyslu mít schopnost a nastavení k oběti a položení života.

Víte, někdy v sobě mám takový záblesk Krista. Nepochopíte mě špatně, ale raději bych šel sám do pekla, jestli by to způsobilo, že někdo z mých blízkých bratří/rodiny/lidu kolem půjde do nebe. Někdy mám takový záblesk v sobě. Víte, o čem mluvím? Nechci jít do pekla, nepochopíte mě špatně. Někdy bych ale raději za někoho zaplatil, aby se mohl radovat, a přitom zůstal stranou. Rozumíte? Někdy bych raději, aby se měl dobře, i když se o to budu muset postarat já. Chápete mě? Jen zoufale chci, abyste se měli dobře. Zoufale chci, abyste uspěli. Zoufale potřebuji, abyste zvítězili. Zoufale chci, abyste měli tu nejlepší pozici v Pánu. Nejen, abych já z toho měl také prospěch, ale protože vás mám rád.

Mám občas tyhle záblesky. Máte taky takové chvílky? Někdy jsem na okamžik téměř úplně v Kristu, možná plně v Kristu. Představuji si teď, že jste plně totálně ponořeni do Krista. Říkáte: „Pane, nezáleží, jak se mám. Nezáleží, jak organizuji konferenci. Nezáleží, jestli to dělám správně, jestli dělám toto – prosím, požehnej jim!“ „Nezáleží, jestli klopýtnu a udělám ze sebe blázna. Nebo jestli řeknou: „Je neduchovní.“ Na tom nezáleží – prosím, požehnej jim!“

Poprosme Pána: „Pane, změň mé srdce, abych se při přijetí večeře zavázal, že odpustím, že nebudu nikoho držet.“

A jestli to tak není – udělejte s tím něco. Je-li někdo, kdo potřebuje vaše odpuštění, je-li někdo, koho držíte v zajetí, protože s ním třeba nemluvíte. Oni pak neví, co si myslíte, a to všechno kolem – změňte to! Běžte za svým bratrem a napravte to.

Ještě je tu něco jiného – zavažte se a vyznejte: „Pane, dej mi to srdce, abych, když lámu chléb symbolicky, lámal svůj život pro svého bratra.“ Amen.

Odpusťte, chtěl jsem původně říct jenom něco krátce k večeři Páně – ale věřím, že je důležité, abychom pochopili původní význam večeře, porozuměli lámání chleba, které se dělo, když Jozef plakal a odhalil sám sebe – toto sdílení, tuto večeři. Toto je sdílení odpuštění.

Je to večeře Páně, kde vyznáváme: „Jsme bratři.“

A oni říkají: „Promiň, Jozefe.“

Nevědí, co udělá, omlouvají se a on nakonec řekl: „To jste nebyli vy, to byl Bůh.“

Plně odpouštíte, když si uvědomíte: Ve skutečnosti to byl Bůh, který to udělal pro nějaký svůj dobrý záměr. Nebudu to nikomu vyčítat.

Bůh vám žehnej